

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 228.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938940016/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Guds Tjener, der utallige Gange har været Vidne til og Gjenstand for sin Herres trofaste Naade – De vil komme til at føle det.» – «Jeg er fortabt – thi jeg kan ikke tro længer!» svarede Helene med huul Stemme. «Om jeg følte at noget der mindede mig – om Kjærligheden – var mig nært – da vilde jeg grue derfor, og tillukke Sjel og Hjerte, at ikke en ny Himmel skulde skabes derinde for at forgaae! – Den der har troet som jeg, og er blevet skuffet som jeg – har kun evig Tvivl tilbage!» –

Frank sukkede dybt og hensank i Taushed. Men Virginie knælede ned ved Sengen, tog sagte Helenes Haand i sin, og sagde med blød og bønlig Stemme: »Tænker De da slet ikke paa Minona, siden De her hvor hun døde, kan overgive Dem til en Fortvivlelse der vilde bedrøve hende saa dybt? – Gjorde hun Dem nogensinde imod? Krænkede hun Dem ved Ligegyldighed mod Deres Ønsker? Var hun Dem ingen kjærlig og lydlig Datter?» – Helene brast i Graad: »Du veed jo Virginie, at hun var den bedste – den kjærligste» – hendes Stemme kvaltes af Bevægelse. Virginie vedblev blidt og alvorligt: »Ja jeg veed hvor høit hun elskede og – var elsket! Er det da forbi – er en Bøn af hende Dem intet, siden hun har forladt Dem? Det var hendes sidste, høieste Ønske at De skulde leve, for at lære Christus at kjende – det er hendes egne Ord. Siger De nei til Minona?» – Helene kjæmpede længe med sin heftige Sindsbevægelse, og da hun løftede Ansigtet iveiret var der et Udtryk af ubeskrivelig lidelsesfuld Resignation i hvert Træk. »Jeg opfylder Minonas Ønske! jeg vil gjøre hvad der staaer i min Magt for at leve og lære ham at kjende, der gjorde hendes Død saa skjøn.» Franks Øine straaledede af Bevægelse idet han af Hjertet udbrød: »Saa giv mig Haanden derpaa!» – Den Haand, der tung og kold sank ned i hans, gjengjældte ikke det trofaste Tryk hvormed den blev modtaget. Præsten modtog det Løfte der bandt en Sjel til Gud, med hellig Glæde og sikker Fortrøstning, men Manden rørtes i sit Hjerte over den Lidelse der malte sig i den ulykkelige Kvindes Ansigt, og hans Stemme skjælvede idet han lagde sin anden Haand paa hendes Pande og uvilkaarligt udbrød: »Gud trøste og bevare dig!» –

Helene holdt Ord: hun lod sig pleie og helbrede for den Feber der havde angrebet hende, og saasnart den legemlige Svaghed tillod det stod hun op og hengav sig til sine sædvanlige Beskjæftigelser –